

Prejudiciële vragen

- 1) Wanneer een kredietinstelling handelt als een beleggingsonderneming waaraan tegoeden zijn overgemaakt voor de aankoop van door dezelfde kredietinstelling uit te geven schuldbewijzen, maar de uitgifte van de effecten niet plaatsvindt en de eigendom van die effecten niet wordt overgedragen aan de persoon die de tegoeden heeft overgemaakt terwijl de tegoeden reeds zijn gedebiteerd van de bankrekening van die persoon, zijn overgemaakt naar een op naam van de kredietinstelling geopende rekening en niet kunnen worden terugbetaald, en de bedoeling van de nationale wetgever met betrekking tot de toepassing van een specifiek beschermingsstelsel in een dergelijk geval niet duidelijk is, kunnen artikel 1, lid 1, van richtlijn 94/19 ⁽¹⁾ en artikel 1, lid 4, van richtlijn 97/9 ⁽²⁾ dan rechtstreeks worden toegepast om het toepasselijke dekkingstelsel te bepalen en is het voorgenomen gebruik van de tegoeden het doorslaggevend criterium daarvoor? Zijn die bepalingen van de richtlijnen voldoende duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk en verlenen zij subjectieve rechten, zodat particulieren deze bepalingen voor de nationale rechter kunnen aanvoeren tot staving van hun compensatievorderingen tegen het garantieorgaan van de overheid?
- 2) Moet artikel 2, lid 2, van de beleggerscompensatierichtlijn, waarin wordt vermeld welke soorten vorderingen onder het beleggerscompensatiestelsel vallen, aldus worden begrepen en uitgelegd dat daaronder ook vorderingen vallen tot terugbetaling van geld dat door een beleggingsonderneming verschuldigd is aan beleggers en dat niet namens hen wordt gehouden?
- 3) Indien de tweede vraag bevestigend wordt beantwoord, is artikel 2, lid 2, van de beleggerscompensatierichtlijn, waarin wordt vermeld welke soorten vorderingen onder het compensatiestelsel vallen, voldoende duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk en verleent het subjectieve rechten, zodat particulieren die bepaling voor de nationale rechter kunnen aanvoeren tot staving van hun compensatievorderingen tegen het garantieorgaan van de overheid?
- 4) Moet artikel 1, lid 1, van de depositogarantierichtlijn aldus worden begrepen en uitgelegd dat de definitie van „deposito” in die richtlijn ook tegoeden omvat die met instemming van de betrokkene worden overgemaakt van een persoonlijke rekening naar een op naam van een kredietinstelling bij dezelfde kredietinstelling geopende rekening om de latere uitgifte van schuldbewijzen door die instelling te betalen?
- 5) Moet artikel 7, lid 1, juncto artikel 8, lid 3, van de depositogarantierichtlijn aldus worden begrepen dat aan iedere persoon wiens vordering aantoonbaar is vóór de datum van de vaststelling of de uitspraak als bedoeld in artikel 1, lid 3, punten i) en ii), van de depositogarantierichtlijn, het in artikel 7, lid 1, genoemde bedrag van de depositogarantie moet worden uitgekeerd?

⁽¹⁾ Richtlijn 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels (PB L 135, blz. 5).

⁽²⁾ Richtlijn 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels (PB L 84, blz. 22).

Hogere voorziening ingesteld op 29 februari 2016 door de Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Zevende kamer) van 17 december 2015 in de gevoegde zaken T-515/13 en T-719/13, Spanje e.a./Commissie

(Zaak C-128/16 P)

(2016/C 156/41)

Proceestaal: Spaans

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: V. Di Bucci, É. Gippini Fournier en P. Němečková, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Koninkrijk Spanje, Lico Leasing, S.A.U. en Pequeños y Medianos Astilleros Sociedad de Reconversión, S.A.

Conclusies

- vernietiging van het arrest van het Gerecht van de Europese Unie van 17 december 2015 in de gevoegde zaken T-515/13 en T-719/13;
- terugverwijzing van de zaak naar het Gerecht;
- verwijzing van de andere partijen in de procedure in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

1. Het Gerecht heeft bij de uitlegging en toepassing van artikel 107, lid 1, VWEU blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting wat de begrippen „onderneming” en „selectief voordeel” betreft, heeft de motiveringsplicht onjuist uitgelegd en toegepast, en heeft ten aanzien van de selectiviteit een onjuiste voorstelling gegeven van de inhoud van het litigieuze besluit.
 - Het Gerecht heeft blijk gegeven van onjuiste rechtsopvattingen en een onjuiste voorstelling gegeven van de inhoud van het besluit doordat er sprake is van onjuiste uitlegging van de selectiviteit van een belastingvoordeel dat alleen geldt voor uit economische samenwerkingsverbanden (ESV's) en hun leden bestaande ondernemingen die bepaalde economische activiteiten verrichten, en doordat de motivering onjuist is beoordeeld.
 - Het Gerecht heeft blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting bij de beoordeling van het selectieve voordeel dat voortvloeit uit het feit dat de nationale belastingdienst discretionaire bevoegdheid heeft.
 - Het Gerecht heeft bij de uitlegging van het begrip „selectiviteit” blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat er van selectiviteit geen sprake is bij een maatregel die alleen geldt voor belastingplichtigen die bepaalde investeringen doen.
 2. Het Gerecht heeft bij de uitlegging en toepassing van de motiveringsplicht ten aanzien van de ongunstige beïnvloeding van de mededinging en de invloed op het handelsverkeer als bedoeld in artikel 107, lid 1, VWEU blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting en een onjuiste voorstelling gegeven van de inhoud van het litigieuze besluit.
-